

USNESENÍ

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání dne 18. června 2020 odvolání obžalovaných [REDAKCE], narozené [REDAKCE], narozeného [REDAKCE] a právnické osoby [REDAKCE], IČ [REDAKCE], podaná proti rozsudku Okresního soudu Praha – východ, číslo jednací 37 T 71/2019 – 975, ze dne 10. 3. 2020, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání všech tří obžalovaných zamítají

Odůvodnění

1. Okresní soud Praha – východ uznal obžalované [REDAKCE] a [REDAKCE] vinnými, že jakožto jednatele a zároveň společníci spol. [REDAKCE], IČ: [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], v období od 01.11.2014 do 31.03.2015 založili do účetnictví společnosti fiktivní vystavené faktury, které se měly vztahovat k podnikání společnosti v oblasti stavebních prací, a to z důvodu možnosti vykázat nadměrný odpočet DPH v rozporu se zákonem č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění, přičemž se jednalo o faktury související se stavebními zakázkami:

výstavba objektu nové rekreační chaty (rodinného domu) na adrese [REDAKCE] [REDAKCE] stavitelka [REDAKCE]

- faktury přijaté:

- faktura č. 201540020 ze dne 03 .03. 2015, vystavená na částku 649 747 Kč, spol. RAMIZ-STAV s.r.o.,
- faktura č. 201540023 ze dne 16. 03. 2015, vystavená na částku 361 880 Kč, spol. RAMIZ-STAV s.r.o.,
- faktura č. 201540027 ze dne 25 .03. 2015, vystavená na částku 236 837 Kč, spol. RAMIZ-STAV s.r.o.,

- faktury vystavené:

- faktura č. 4003031501 ze dne 03. 03. 2015, vystavená na částku 669 760 Kč, odběratel [REDAKCE]
- faktura č. 4016031501 ze dne 16. 03. 2015, vystavená na částku 521 384 Kč, odběratel [REDAKCE]
- faktura č. 4031031501 ze dne 31. 03. 2015, vystavená na částku 246 874 Kč, odběratel [REDAKCE]

stavební práce na objektu rodinného domu na adrese [REDAKCE] – stavitel [REDAKCE]

- faktury přijaté:

- faktura č. 2014124 ze dne 03. 11. 2014, vystavená na částku 904 821 Kč, spol. RAMIZ-STAV s.r.o.,
- faktura č. 2014127 ze dne 07. 11. 2014, vystavená na částku 889 861 Kč, spol. RAMIZ-STAV s.r.o.,
- faktura č. 2014132 ze dne 20. 11. 2014, vystavená na částku 845 046 Kč, spol. RAMIZ-STAV s.r.o.,
- faktura č. 2014142 ze dne 03. 12. 2014, vystavená na částku 937 490 Kč, spol. RAMIZ-STAV s.r.o.,

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

- faktura č. 2014144 ze dne 08. 12. 2014, vystavená na částku 880 971 Kč, spol. RAMIZ-STAV s.r.o.,
- faktura č. 2014148 ze dne 15. 12. 2014, vystavená na částku 1 198 281 Kč, spol. RAMIZ-STAV s.r.o.,
- faktura č. 2014155 ze dne 23. 12. 2014, vystavená na částku 1 010 798 Kč, spol. RAMIZ-STAV s.r.o.,
- faktura č. 201540007 ze dne 15. 01. 2015, vystavená na částku 845 024 Kč, spol. RAMIZ-STAV s.r.o.,

- faktury vystavené:

- faktura č. 4003111401 ze dne 03. 11. 2014, vystavená na částku 884 570 Kč, odběratel [REDACTED]
- faktura č. 4007111401 ze dne 07. 11. 2014, vystavená na částku 916 380 Kč, odběratel [REDACTED]
- faktura č. 4027111401 ze dne 27. 11. 2014, vystavená na částku 815 311 Kč, odběratel [REDACTED]
- faktura č. 4003121401 ze dne 03. 12. 2014, vystavená na částku 995 308 Kč, odběratel [REDACTED]
- faktura č. 4008121401 ze dne 08. 12. 2014, vystavená na částku 908 992 Kč, odběratel [REDACTED]
- faktura č. 4015121401 ze dne 15. 12. 2014, vystavená na částku 1 194 604 Kč, odběratel [REDACTED]
- faktura č. 4029121401 ze dne 29. 12. 2014, vystavená na částku 1 031 350 Kč, odběratel [REDACTED]
- faktura č. 4023011501 ze dne 23. 01. 2015, vystavená na částku 845 603 Kč, odběratel [REDACTED]

stavební práce na objektu rodinného domu na adrese [REDACTED] – stavitel [REDACTED]

- faktury přijaté:

- faktura č. 2014126 ze dne 06. 11. 2014, vystavená na částku 934 149 Kč, spol. RAMIZ-STAV s.r.o.,

- faktury vystavené:

- faktura č. 4013111401 ze dne 13. 11. 2014, vystavená na částku 978 161 Kč, odběratel [REDACTED]

a

**stavební práce na bytových jednotkách č. [REDACTED] a [REDACTED] na adrese [REDACTED]
stavitel [REDACTED]**

- faktury přijaté:

- faktura č. 201540003 ze dne 07. 01. 2015, vystavená na částku 678 308 Kč, spol. RAMIZ-STAV s.r.o.,
- faktura č. 201540010 ze dne 21. 01. 2015, vystavená na částku 762 376 Kč, spol. RAMIZ-STAV s.r.o.,
- faktura č. 201540013 ze dne 06. 02. 2015, vystavená na částku 501 880 Kč, spol. RAMIZ-STAV s.r.o.,
- faktura č. 201540015 ze dne 12. 02. 2015, vystavená na částku 708 097 Kč, spol. RAMIZ-STAV s.r.o.,
- faktura č. 201540018 ze dne 20. 02. 2015, vystavená na částku 425 814 Kč, spol. RAMIZ-STAV s.r.o.,

- faktury vystavené:

- faktura č. 4007011501 ze dne 07. 01. 2015, vystavená na částku 724 762 Kč odběratel [REDACTED]

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

- faktura č. 4007011501 ze dne 29. 01. 2015, vystavená na částku 754 844 Kč odběratel [REDACTED]
- faktura č. 4006021501 ze dne 06. 02. 2015, vystavená na částku 533 554 Kč, odběratel [REDACTED]
- faktura č. 4012021501 ze dne 12. 02. 2015, vystavená na částku 714 508 Kč, odběratel [REDACTED]
- faktura č. 4025021501 ze dne 25. 02. 2015, vystavená na částku 409 270 Kč odběratel [REDACTED]

příčemž uplatněním všech výše uvedených faktur, docílili nadměrného odpočtu DPH v celkové částce 501 925 Kč, kterou se následně pokusili vylákat u správce daně, kterým byl Finanční úřad pro Středočeský kraj, Územní pracoviště v Říčanech. Toto jednání u obou obžalovaných soud prvního stupně posoudil jako zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, spáchaný ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, přičemž oba obžalovaní jednali jako spolupachatelé podle § 23 tr. zákoníku. Soud prvního stupně oběma obžalovaným vyměřil každému trest odnětí svobody v trvání 2 (dvou) let, který podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 2 (dvou) let.

2. Obžalovaná právnická osoba [REDACTED], byla uznána vinnou ve stejném rozsahu, jako obě obžalované fyzické osoby, s tím, že popis skutku v jejím případě byl uvozen slovy, že v období od 1. 11. 2014 do 31. 3. 2015 *v souvislosti s podnikáním spočívajícím v poskytování stavebních prací, prostřednictvím jednatelů* obžalovaného [REDACTED] a obžalované [REDACTED], založil do svého účetnictví fiktivní vystavené faktury z důvodu možnosti vykázat nadměrný odpočet DPD v rozporu se zákonem číslo 235/2004 o dani z přidané hodnoty, v platném znění, přičemž se jednalo o faktury související se stavebními zakázkami (pak následuje popis jednotlivých faktur ve stejném rozsahu jako je tomu u fyzických osob). V závěru popisu skutku je pak ještě specifikováno, že *se právnická osoba pokusila vylákat u správce daně nadměrný odpočet DPH v celkové hodnotě 501 925 Kč*. I u právnické osoby soud prvního stupně skutek právně kvalifikoval jako zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písmeno c) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a obžalované právnické osobě uložil trest zákazu činnosti, spočívající v provádění staveb, jejich změn a odstraňování, zprostředkování obchodu a služeb ve specializován maloobchodě a maloobchodě se smíšeným zbožím na dobu 2 (dvou) let.
3. Obžalovaná [REDACTED] podala proti rozsudku v zákonné lhůtě odvolání směřované již do výroku o vině. Nejdříve odkazuje na příslušná zákonná ustanovení, pokud jde o vznik daňové povinnosti k platbě daně z přidané hodnoty. Dovozuje, že u daně z přidané hodnoty vzniká povinnost přiznat daň ke dni uskutečnění zdanitelného plnění. Zdůrazňuje, že den uskutečnění zdanitelného plnění v případě zhotovení díla je den převzetí díla nebo jeho dílčí části. Podle odvolatelky je klíčovou otázkou, zda došlo ke zdanitelnému plnění, tedy zda došlo k provedení předmětných staveb. Tuto otázku měl odvolatelky soud zjistit a na soudu leží důkazní břemeno, povinnost, zjišťovat skutkový stav, je na soudu. V odůvodnění odvolání je přímo uvedeno, že stejně tak bylo v dokazování potvrzeno, že stavby fakticky realizoval třetí subjekt (společnost RAMIZ-STAV s.r.o.). K jednotlivým stavbám pak odkazuje na jednotlivé důkazy. V bodě 1) uvádí, že z výpovědi svědkyně [REDACTED] je zřejmé, že poslala platbu svědku [REDACTED], podle odvolatelky je zřejmé, že stavba proběhla. Pokud jde o stavbu [REDACTED], svědek [REDACTED] se k nim vyjádřil tak, že mu faktury něco říkají. Poté potvrzuje, že faktury, které viděl, předal obžalovanému [REDACTED] a že u pana [REDACTED] dělali celý barák. Odvolatelka odkazuje dále na výpověď svědka [REDACTED], který vypovídá o tom, že naproti bydlí osoba, která se jmenuje [REDACTED], a nechala si postavit velký zděný dům. Pokud měl soud pochybnosti o tom, zda a v jakém rozsahu se stavba uskutečnila, mohl výš uvedené ověřit výsledkem svědka [REDACTED]. O stavbě v [REDACTED] – bod 3) odvolatelka píše, že nebyl zjištěn skutkový stav, o [REDACTED] by nebyly

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

pochybnosti, svědek [REDACTED] k tomu řekl, že prováděli stavbu u pana [REDACTED]. Svědek [REDACTED] potvrdil, že osobu jménem [REDACTED] zná. I zde mohl soud vyslyšet další svědky, pokud měl pochybnosti o rozsahu uskutečnění stavby. Ke stavbě pod bodem 4) uvádí odvolatelka, že svědek [REDACTED] potvrdil průběh stavby, uvedl, že bylo proinvestováno cca 200 000 Kč na jednu garsoniéru, je to sice částka nižší, než která odpovídá popsanému bodu, soud však měl pokusit se odstranit tento rozpor. Soud neměl v tomto případě neexistenci staveb jiného důkazu než to, že podle údajů ve fakturách stavby nedohledal, z toho usoudil, že musí být falešné. Dále je poukazováno na část odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a tvrzeno, že soud připouští, že u [REDACTED] a [REDACTED], společnost obžalovaných stavby prováděla, tu sice nevyúčtovala, ale vyúčtovala stavební činnost na domech v okolí. Zákon o dani z přidané hodnoty nespojuje s předání daňového dokladu objednateli, žádné následky ve vztahu k povinnosti přiznat daň. Pokud tedy objednatelům předány faktury nebyly, nemění nic na tom, že byly vystaveny k vyúčtování zdanitelného plnění, které bylo poskytnuto. Podle odvolatelky svědek [REDACTED] vysvětlil, že pokud pracoval ve spolupráci se společností [REDACTED], měl dojednány s dodavateli lepší ceny materiálu a pro něj to znamenalo úsporu. Mezi obžalovanými a [REDACTED] panuje velká důvěra, která je podložena 15 lety spolupráce. Nebyly zjištěny žádné skutečnosti o tom, že by o údajné fiktivnosti faktur obžalovaná cokoliv věděla, na tož aby je úmyslně vystavovala nebo zaúčtovala. Odvolatelka žádá, aby soud druhého stupně napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl o jejím zproštění obžaloby. Jestliže dospěje odvolací soud k závěru, že skutkový stav zjištěný soudem prvního stupně není dostačující, navrhuje obžalovaná, aby věc byla vrácena prvému soudu, aby proveden přinejmenším výslech svědků [REDACTED] a [REDACTED].

4. Odvolání proti rozsudku v celém jeho rozsahu v zákonné lhůtě podal rovněž obžalovaný [REDACTED] a důvody odvolání jsou v podstatě totožné jako u obžalované [REDACTED]. Tento obžalovaný činí shodný závěrečný návrh jako obžalovaná [REDACTED].
5. Proti rozsudku se odvolala i právnická osoba [REDACTED] prostřednictvím svého opatrovníka, když rovněž uvádí, že nebylo nade vši pochybnost zjištěno, že se uvedené skutky staly a nebylo zjištěno, zda jsou trestnými činy. Odvolatelka rekapituluje jednotlivé faktury, jichž se věc týká. Podle ní se v popisu skutku počítá s tím, že shora popsané daňové doklady jsou fiktivní, v průběhu hlavního líčení byl ovšem zjištěn opak a tento základní předpoklad nemá oporu v provedeném dokazování. Je odkazováno na výpověď svědkyně [REDACTED], která se vyjadřovala k tomu, že byla zbourána jedna chata postavena zcela nová a že zaplatila vyfakturovanou částku cca 1 400 000 Kč. Pokud jde o body 2) a 3), i zde probíhaly stavby v rozsahu, kterého se týkají faktury. V bodu 3) uváděl svědek [REDACTED], že se jednalo o stavební práce u pana [REDACTED], i svědek [REDACTED] potvrdil, že předmětná stavba proběhla. Ani v bodu 4) nebylo zjištěno, že by faktury byly fiktivní. Nárok na odpočet daně vzniká okamžikem uskutečnění zdanitelného plnění, plnění nastává v případě realizace díla, okamžikem předání tohoto díla, z výpovědí obžalovaných a svědka [REDACTED] vyplynulo, že dílo bylo zhotoveno a předáno. Skutečnost, že na faktuře jsou uvedeny některé údaje chybně, zřejmě v důsledku administrativních pochybení, nezakládá trestní odpovědnost obžalovaných. Pokud jde o společnost RAMIZ-STAV s.r.o., bylo opakovaně uváděno, že neměla v rozhodné době jednatele, nicméně společnost jednatele měla, byl to pak [REDACTED], skutečnost, že pan [REDACTED] nezapsal jmenování jednatele do Obchodního rejstříku, nečiní tuto společnost neschopnou jednat. To, že se ve fakturách objevily nesrovnalosti, nezakládá bez dalšího potřebnou míru společenské škodlivosti, aby bylo na místě věc řešit prostřednictvím trestního práva. I odvolatelka právnická osoba odkazuje na důvěru mezi svědkem [REDACTED] a obžalovanými fyzickými osobami. V poslední části odvolání rozebírá § 8 odst. 1 zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a § 8 odst. 5 o zproštění se trestní odpovědnosti právnické osoby. Prvý soud se dostatečně nezabýval otázkou, zda byl případný trestný čin spáchán ve prospěch a zájmu právnické osoby. Nebyly konkrétně zkoumány podmínky přičitatelnosti trestného jednání právnické osobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

Právnícká osoba na závěr navrhla, aby soud druhého stupně zrušil napadený rozsudek a sám rozhodl tak, že ji zprošťuje obžaloby ve smyslu ustanovení § 226 písm. a), případně b), případně c), tr. řádu.

6. Před konáním veřejného zasedání v této trestní věci předložili obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] písemnosti, které ve veřejném zasedání následně soud druhého stupně provedl jako listinné důkazy, když se jedná o 4 listiny označené jako smlouvy o zprostředkování, kdy společnost [REDAKCE] je zájemce a společnost ROS stavení spol. s.r.o. zastoupená [REDAKCE] je zprostředkovatelem, předmětem smluv mělo být, že zprostředkovatel bude hledat zakázky, jednat s protistranami těchto zakázek, vyřizovat s nimi písemnosti, sám bude provádět stavební práce se svými lidmi, bude si hradit veškeré náklady na zprostředkování. Tyto listiny se měly týkat výstavby rodinného domu v [REDAKCE], výstavby rodinného domu v [REDAKCE] rekonstrukce bytu na ulici [REDAKCE] a výstavby rodinného domu v [REDAKCE]. K těmto listinám je připojeno čestné prohlášení, že svědek [REDAKCE] zprostředkoval pro společnost [REDAKCE] zmíněné stavby.
7. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal soud druhého stupně zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku, zabýval se správností řízení, jež mu předcházelo, zvažoval všechny argumenty vznesené odvolateli a zjistil toto:
8. Soud prvního stupně provedl veškeré dokazování, které potřeboval, aby mohl ve věci rozhodnout. Jestliže odvolatelé naznačují, že soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav, v důsledku toho, že se nezabýval tvrzeními obžalovaných a nevyslechl v úvahu připadající svědky [REDAKCE] a [REDAKCE], nelze obhajobě dát za pravdu. Jednak takový návrh na doplnění dokazování v závěru hlavního líčení nepadl, strany tehdy v závěru hlavního líčení prohlásily, že nemají návrhy na doplnění dokazování, jednak nejsou výsledky těchto osob pro věc potřebné a jejich dopad na výsledek řízení by byl nulový. Stejně tak nemohly mít obžalovanými očekávaný dopad na výsledek řízení ani dodatečné doklady, které obžalovaní předložili odvolacímu soudu těsně před rozhodnutím o jejich odvoláních. Soud druhého stupně zdůrazňuje, že nebylo povinností prvního soudu ke zjištění pravého skutkového stavu věci, aby pátral po neurčitých a obžalovanými, co do identifikace, v průběhu řízení měněných osobách a místech, na nichž mělo být údajně uskutečněno plnění firmy [REDAKCE], které spočívalo v provedení stavebních prací a dodání materiálu. Osoby a místa, jichž se měly stavební práce a dodání materiálu týkat, jsou pro soud a pro probíhající řízení vymezeny fakturami, které byly předloženy finančními úřady při uplatnění nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty, tyto faktury jsou pak, co do údajů o osobách a místech, doplněny smlouvami o dílo a dále pokladními doklady, když tyto smlouvy o dílo a pokladní doklady měly potvrdit kontakt mezi firmou [REDAKCE] a deklarovanými konečnými příjemci plnění.
9. Soud prvního stupně pak při provádění dokazování postupoval procesně správným způsobem a žádných pochybení procesního charakteru se nedopustil.
10. Podle § 2 odst. 5, 6 tr. řádu první soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě, i v jejich souhrnu, tak, jak mu ukládá trestní řád. Odůvodnění napadeného rozsudku odpovídá § 125 odst. 1 tr. řádu, jsou zde označeny důkazy, z nichž soud vycházel, je zřejmé, co je obsahem těchto důkazů, jsou zde vyjádřeny úvahy, jejichž prostřednictvím soud prvního stupně k závěrům, jež pečlivě odůvodňuje a popisuje. Soud druhého stupně se zcela ztotožňuje s hodnocením skutkového stavu ze strany prvního stupně, k jeho hodnotícím úvahám nemá, v podstatě co dodat, může na zcela odkázat.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

11. Soud druhého stupně znovu pokládá za nutné zdůraznit, že obžalovaní [redacted] a [redacted] byli jednatele společnosti [redacted] a jako jednatele odpovídali za správnost údajů, které předkládají finančnímu úřadu, když požadovali odpočet daně z přidané hodnoty za společnost. Této odpovědnosti se nelze zprostit tím, že označí další osobu, v tomto případě svědka [redacted], jako osobu odpovědnou za stav, který nastal. Skutečnost, že finančnímu úřadu byla předložena celá řada faktur, která svými údaji neodpovídala skutečnosti, nelze vysvětlit běžným administrativním pochybením a nelze ji *en bloc* přičíst na účet svědka [redacted], naopak, povinností obou fyzických osob bylo, aby kontrolovaly, že stav, jimi deklarovaný vůči finančnímu úřadu, odpovídá skutečnosti a pokud tak obžalovaní nečinili, byli při nejmenším srozuměni s tím, že předkládají finančnímu úřadu údaje, které neodpovídají skutečnosti. *Nota bene*, když oba obžalovaní, tedy jak, [redacted], tak [redacted], připouští, že všechny práce vykonávali lidé svědka [redacted], že všechny materiál obstarával svědek [redacted] a že veškerý kontakt s protistranou zařizoval svědek [redacted]. Stavby, kterých se posuzovaná věc týká, tedy zařizoval a prováděl svědek [redacted], (zde je nerozhodné, zda tak činil jako fyzická osoba, nebo jako zástupce ROS stavební společnosti s.r.o.) v žádném případě však tyto práce a tato plnění neposkytovala společnost [redacted], jak je deklarováno ve fakturách, smlouvách či pokladních dokladech, které byly poskytnuty stavebnímu úřadu ze strany obou jednatelů společnosti [redacted]. V těchto skutečnostech spočívá základní fiktivnost faktur, která byla zjištěna soudem prvního stupně. Soud druhého stupně považuje rovněž za fiktivní fakturu, která deklaruje nepravdivé skutečnosti, neboť nebyly poskytnuty služby a zboží v tom rozsahu, který je deklarován těm osobám, které jsou na fakturách uvedeny. Zde je naprosto jedno, jestli se faktura neshoduje se skutečností pouze, co do jména osoby, které je plnění poskytováno, nebo, co do adresy, na níž měla být stavba provedena, evidentní totiž je, že služby a zboží neposkytovala *de facto* společnost [redacted], evidentní je, že je poskytoval svědek [redacted]. Úloha společnosti [redacted] a jejich dvou jednatelů se v celé záležitosti omezila pouze na to, že jednatele za společnost uplatnili nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty u finančního úřadu, v rámci tohoto uplatnění, pak vědomě deklarovali nepravdivé skutečnosti, tedy, že se uskutečnil úplatný obchodní kontrakt mezi společnostmi [redacted] a [redacted], [redacted], [redacted], [redacted] a [redacted].
12. Z dalšího dokazování pak vyplynulo, nad rámec toho, co bylo řečeno, že stavební práce na objektu na adrese [redacted] a na objektu [redacted] neproběhly vůbec a že tyto objekty patří jiným majitelům, než jak bylo obžalovanými deklarováno. Pokud jde o stavitele [redacted] a [redacted], tam sice nějaká plnění proběhla, oba stavitelé však vyloučili, že by zakázku pro ně vyřizovala firma [redacted]. Smlouvy o dílo se společností [redacted] a pokladní doklady, které byly předloženy finančnímu úřadu, tak neodpovídají skutečnosti, neboť v případě stavitelů [redacted] a [redacted], tyto dvě osoby jako svědci výslovně vyloučily, že by se dostaly do jakéhokoliv kontaktu s firmou [redacted], že by tomuto dodavateli podepisovali jakékoliv doklady. V případě stavitelů [redacted] a [redacted] je pak evidentní, že na místech, kde měly stavby proběhnout, se nacházejí objekty vlastněné jinými majiteli, tedy zde jsou všechny doklady, které byly předkládány, ve vztahu k uplatněnému odpočtu DPH nepravdivé již od počátku. Lze jen znovu opakovat, že nelze akceptovat obhajovací námitky obžalovaných v tom smyslu, že pokud se kdekoliv jinde jimi deklarovaná stavba uskutečnila, pak nezáleží na tom, kdo byl protistranou smlouvy, popřípadě jaká je deklarovaná adresa, na níž se stavba uskutečnila. Toto přesvědčení odvolatelů je naprosto mylné. Obě fyzické osoby, tedy [redacted] a [redacted], měly jako jednatele společnosti povinnost deklarovat vůči finančnímu úřadu, při uplatnění odpočtu DPH, skutečnosti pravdivé, nelze přijmout ani, to, že spoléhaly na svědka [redacted], neboť bylo prokázáno, i v případě, že by ve věci figuroval svědek [redacted], tak jak oba obžalovaní fyzické osoby prohlašují, že vztah týkající se stavebních prací a dodání materiálu se týkal (pokud jej vůbec lze částečně v případě stavitelů [redacted] a [redacted]) toliko svědka [redacted] a jiných subjektů, nikoliv firmy [redacted].

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

■, tato „jen“ uplatnila nadměrný odpočet DPH prostřednictvím svých jednatelů, ačkoliv tito jednatelé věděli, že společnost žádná taková plnění neuskutečnila. Že tomu tak bylo, koneckonců dotvrzuje i část výpovědi obžalované ■, která připustila, „že ■ *padl jako plátc DPH a požádal je, zda by mohli vystupovat jako zprostředkovatelská firma.*“ Ze strany společnosti ■ tedy šlo výhradně o účelové uplatnění nadměrného odpočtu, nijak jinak firma v celé záležitosti se stavbami nefigurovala.

13. Soud druhého stupně je toho názoru, že první soud právem uzavřel, že jednání obou jednatelů právnické osoby, naplnilo všechny znaky skutkové podstaty zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, neboť k vyplacení nadměrného odpočtu DPH ze strany finančního úřadu nedošlo, když tento úřad pokus o podvod prohlédl, zároveň byla požadována na odpočtu DPH částka převyšující 500 000 Kč, tedy jednalo se o výhodu značnou ve smyslu trestního zákoníku (srovnej ustanovení o výši škody § 138 odst. 1 tr. zákoníku - částka 500 000 Kč). Úmysl obou jednatelů k tomuto jednání byl popsán shora, oba totiž vědomě deklarovali finančnímu úřadu stav, který neexistoval, s cílem vylákat částku, o kterou šlo.
14. Opatrovnice právnické osoby pak namítá, že nebyl naplněn § 8 odst. 1, 2 zákona o trestní odpovědnosti právnických osob číslo 418/2011 Sb., a že jednání jednatelů nijak ve smyslu trestněprávním nezavazovalo právnickou osobu jimi zastupovanou. Soud druhého stupně s tímto nesouhlasí. Oba obžalovaní – fyzické osoby – ■ a ■, byli v předmětné době jednání právnické osoby ■ byli tedy osobami popsány v § 8 odst. 1 písm. a), zákona číslo 418/2011 Sb.. Tím, že se snažili vylákat od státu nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty, chtěli zvýhodnit právnickou osobu společnost ■, a získat pro ni neoprávněný majetkový prospěch. Zrovna tak nemůže být pochyb o tom, že jednatelé, když podávají daňové přiznání za právnickou osobu, popřípadě činí jiné kroky ve vztahu k finančnímu úřadu, jednají v rámci činnosti právnické osoby, neboť právnická osoba je při těchto úkonech zastupována svými statutárními orgány, tedy jednání. Je možno uzavřít, že oba jednatelé konali za právnickou osobu, jak *v rámci její činnosti, tak v jejím zájmu*, tedy k jejímu prospěchu, čímž založili její trestní odpovědnost podle zákona o trestní odpovědnosti právnických osob číslo 418/2011 Sb.
15. Soud druhého stupně k tomu dodává, že pokud odvolání poukazuje na § 8 odst. 5 zákona o trestní odpovědnosti právnických osob číslo 418/2011 Sb., je tento odkaz zcela nepřipadný, neboť je zřejmé, že za právnickou osobu trestněprávně jednali její jednatelé, tedy osoby na nejvyšší úrovni řízení, které mají povinnost právnickou osobu ve vztahu k okolí zastupovat, zavazují ji svými úkony vůči tomuto okolí, stěžejí pak možno tvrdit, že právnická osoba vynaložila *veškeré úsilí, které na ní bylo možno spravedlivě požadovat, aby spáchání protiprávního činu svými jednáními zabránila*. Ostatně ani žádná zjištění v rámci dokazování k tomu, aby toto bylo prokazováno navrhována nebyla, soud druhého stupně pak zdůrazňuje, že z provedených důkazů a ani nic takového nevyplývá, dokonce se ani nenabízí.
16. Pokud jde o výroky o uložených trestech, ani v případě fyzických osob, ani v případě právnické osoby, se nejedná o tresty nepřiměřeně přísné. Obžalovaný ■ a obžalovaná ■ byli ohrožováni trestem odnětí svobody v trvání od dvou do osmi let. Soud prvního stupně správně akcentoval, že obě osoby jsou doposud trestně bezúhonné a že oprávněný prospěch, který se snažili vylákat, jen nepatrně převýšila hranici prospěch značného, tedy trest odnětí svobody na samé dolní hranici zákonné trestní sazby je naprosto adekvátní, nemůže již o potrestání nepřiměřeně přísné, zvláště pokud je odložena i na kratší zkušební dobu v trvání dvou let. Pokud jde o právnickou osobu, ta byla potrestána trestem zákazu činnosti, s tím, že jednání v rámci daňového řízení, popřípadě jednání ve vztahu k finančnímu úřadu, je generálním

Shodu s prvopisem potvrzuje ■

jednáním za právnickou osobu, které postihu prakticky všechny deklarované předměty podnikání, jež právnická osoba má. Soud druhého stupně za těchto okolností akceptoval uložený trest zákazu činnosti v rozsahu, v němž jej uložil soud prvního stupně, byť si je vědom, že nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty byl neoprávněně uplatňován jen ve vztahu k nepravdivě deklarovaným stavebním pracím. Je třeba však říci, že uplatnění nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty je činností generální povahy, zrovna tak se mohlo týkat kteréhokoliv jiného předmětu podnikání právnické osoby, v tomto řízení vůbec nešlo o předmět podnikání, šlo o skutečnost, že byly nepravdivé údaje úmyslně předkládány finančnímu úřadu za podnikající subjekt, což se samozřejmě může týkat a týká jakéhokoliv předmětu podnikání právnické osoby. Výměra trestu zákazu činnosti není nepřiměřená, spíše naopak je mírnější, než by se nabízela v rozmezí tohoto trestu deklarovaného zákonem o trestní odpovědnosti právnických osob, kdy horní hranicí zákazu činnosti je dvacet let.

17. Odvolání obžalovaných nejsou důvodná, proto je soud druhého stupně podle § 256 trestního řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný. Lze proti němu podat **dovolání** do 2 měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně z důvodů uvedených v § 265b) tr. ř. Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Praha 18. června 2020

JUDr. Ladislav Koudelka, Ph.D. , v. r.
předseda senátu